

Босна и Херцеговина
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД
Број: 11 0 У 030765 22 Увп
Бања Лука, 15.11.2023. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу судија Едине Чупељић, предсједника вијећа, Страхиње Турковића и Смиљане Мрше, чланова вијећа, уз судјеловање Жељке Вујановић као записничара, у управном спору по тужби Т.Р. из С., заступаног по пуномоћнику Д.С., адвокату из Б. (у даљем тексту: тужилац), против рјешења број ... 5.11.2021. године, туженог Министарства ..., у предмету остваривања права на отпремнину, одлучујући о захтјеву туженог за ванредно преиспитивање пресуде Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 У 030765 21 У од 27.6.2022. године, на нејавној сједници вијећа одржаној 15.11.2023. године, донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев се одбија.

Тужилац се одбија са захтјевом да му тужени надокнади трошкове одговора на захтјев.

Образложење

Побијаном пресудом ставом 1 уважена је тужба и поништен оспорени акт туженог којим је одбачена жалба тужиоца изјављена против закључка Комисије за имплементацију члана 152 Закона о раду број од 10.4.2020. године. Тим закључком одбачен је као неуредан захтјев тужиоца за остваривање права на отпремнину. Ставом 2 изреке пресуде тужени је обавезан да тужиоцу надокнади трошкове управног спора у износу од 877,50 КМ.

Уважење тужбе образложено је разлозима да је тужени оспорени акт донио повредом правила поступка јер достављач приликом достављања позива за допуну захтјева није покушао сазнати да ли се тужилац одселио и гдје, на шта га обавезује одредба члана 84 став 2 Закона о општем управном поступку („Сл. гласник Републике Српске“, број 13/02, 87/07, 50/10 и 66/18 – у даљем тексту: ЗОУП), већ је само на писмену назначио „непознат“ и ставио датум 05.11.2011. године, па тек када достављач исцрпи и те радње онда се примјењују правила о достављању прибијањем писмена на огласну таблу органа. Овакво поступање достављача не може се уподобити са личним достављањем прописаним чланом 75 ЗОУП, па је тужени био дужан поступити по одредби члана 86 и 84 ЗОУП, због чега је то довољан разлог за уважење тужбе и поништење оспореног акта.

Благовременим захтјевом за ванредно преиспитивање те пресуде (у даљем тексту: захтјев), тужени побија наведену пресуду због повреде закона. Истиче да је првостепени

поступак окончан закључком којим је одбачен захтјев тужиоца као неуредан и тај закључак је истакнут на огласној табли Министарства 15.4.2020. године и протеком 8 дана од дана истицања сматра се урученим, а на тај начин је поступљено из разлога што је Комисија упутила тужиоцу позив за допуну документације на постојећу адресу и исти допис је враћен уз напомену достављача да је достава покушана 05.11.2011. године и да је прималац непознат на тој адреси, а будући да тужилац није доставио нову адресу на коју би му се могло извршити достављање то је достављање извршено истицањем на огласној табли органа. Након тога је пуномоћник тужиоца 09.9.2021. године затражио од Комисије достављање рјешења па је пуномоћник тужиоца био упознат са предметним закључком 15.10.2021. године, јер је исти тог дана и примио па је 01.11.2021. године изјавио жалбу на тај закључак па будући да је жалба изјављена послје протека законског рока, а који рок је преклузиван то је жалба одбачена као неблаговремена. Околност уручења акта путем огласне табле била би релевантна да је тужилац користио институт повраћај у пређашње стање. Међутим, овдје се ради о изјављивању жалбе путем пуномоћника који је адвокат и коме је познат рок за подношење жалбе. Оспорава и одлуку о трошковима спора сматрајући да би одлука о трошковима спора имала смисла само да је суд у меритуму ријешио ову управну ствар. Предлаже да се изврши спајање овог захтјева са управним спором који се води под пословним бројем 11 0 У 031036 22 У и у којем Окружни суд Бањалука још није одлучио, а који се односи на понављање управног поступка, те да донесе пресуду којом ће уважити захтјев, укинути побијану пресуду и предмет вратити на поновно одлучивање.

Тужилац у одговору на захтјев истиче да је побијана пресуда правилна и законита, а наводи захтјева неосновани, па предлаже да се захтјев одбаци или одбије те тужени обавезе да тужиоцу надокнади трошкове одговора на захтјев.

Размотривши захтјев, побијану пресуду, одговор на захтјев, те остале прилоге у списима предмета, на основу одредбе члана 39 Закона о управним споровима („Сл. гласник РС”, број 109/05 и 63/11, у даљем тексту: ЗУС), овај суд је одлучио као у изреци пресуде из сљедећих разлога:

Одбија се приједлог туженог да се изврши спајање предмета за одлучивање овог захтјева са предметом који се води под пословним бројем 11 0 У 031036 22 У, и у којем Окружни суд Бањалука још увијек није донио одлуку, а који поступак се води по захтјеву тужиоца за понављање управног поступка, јер се спајање предмета по захтјеву за ванредно преиспитивање о којем одлучује Врховни суд РС и предмета по тужби о којем одлучује окружни суд, не може вршити ни по једном правном основу.

Из садржине управног списка, произлази да је Комисија након 20 година од подношења захтјева донијела закључак којим је захтјев одбацила као неуредан, а на којем стоји уписан текст „закључак истакнут на огласну таблу 15.4.2020. године, сматра се урученим 24.4.2020. године“. Наведени закључак Комисија је донијела након што је тужиоцу упутила позив од 10.10.2011. године за допуну захтјева на адресу ул. ..., Сарајево, а који се вратио са назнаком достављача поште „непознат“ са утиснутим датумом 05.11.2011. године, при чему на коверти није назначено шта је достављач предузео како би сазнао да ли се и куда одселио прималац, па поступајући на такав начин нижестепени суд правилно закључује да је Комисија, доносећи првостепени закључак, починила повреду правила поступка о личном достављању писмена.

У овом конкретном случају, примаоцу уопште није достављен закључак од 10.4.2020. године о одбацивању захтјева као неуредног, већ је одмах 15.4.2020. године писмено истакнуто на огласној табли органа. Оваквим поступањем туженог извршена је повреда одредаба члана 69 до 75 ЗОУП о достављању писмена.

Наиме, одредбом члана 69 ЗОУП прописано је да се достављање писмена (позива, рјешења, закључака и других службених списа) врши, по правилу, тако што се писмено предаје лицу коме је намијењено, а одредбом члана 75 став 2 истог закона регулисано је кад лице коме се писмено треба лично доставити не затекне у стану, на радном мјесту, или се у адвокатској канцеларији не затекне ни лице које је у њој запослено, достављач ће сазнати кад и на ком мјесту га може наћи, па ће му код неког од лица наведених у члану 72 овог закона оставити писмено обавјештење да у одређени дан и сат буде у свом стану, односно на радном мјесту ради примања писмена. Ако и после тога достављач не затекне лице коме се писмено доставља поступиће на начин прописан у члану 74 овог закона и тада се сматра да је достављање извршено.

У конкретном случају, тужени орган је закључио да је тужилац промијенио адресу пребивалишта, односно боравишта, а да те чињенице уопште није утврђивао нити је поступио по одредби члана 84 став 2 ЗОУП, а како се ради о писмену за које је предвиђено лично достављање онда је претходно било нужно предузети наведене радње од стране достављача па тек онда ако се те радње покажу неуспјешне, орган је имао могућност извршити достављање, истицањем писмена на огласној табли органа.

Дакле, да би се писмено могло истаћи на огласној табли органа потребно је претходно да се достављање изврши на познату адресу примаоца, па ако се прималац не затекне на наведеној адреси обавеза је достављача да предузме радње прописане одредбом члана 84 став 2 ЗОУП, која налаже достављачу да предузме радње да сазна куда се странка, или њен законски заступник одселио, ако га не затекне на означеној адреси.

Пошто достављање закључка, којим је одбачен захтјев тужиоца као неуредан за признавање права на отпремнину, није извршено у складу са горе цитираним одредбама ЗОУП о достављању, онда ни жалба тужиоца изјављена по пуномоћнику није могла бити одбачена као неблагоприятна, поготово, када у спису нема података када је пуномоћник тужиоца запримио закључак туженог који му је, према акту туженог од 11.10.2021. године, наводно достављен.

Из наведених разлога, правилно је побијаном пресудом уважена тужба и поништен оспорени акт, јер је остварен основ из одредбе члана 10 тачка 4 ЗУС за његово поништење, па се наводи захтјева указују неоснованим, а побијана пресуда правилна.

Навод туженог да је тужилац требао користити институт повраћај у пређашње стање није основан јер који ће од правних института користити слободан је избор саме странке.

Такође је неоснован приговор на одлуку о трошковима управног спора јер је одредбом члана 6 став 1 Закона о измјенама и допунама Закона о управним споровима („Сл. гласник Републике Српске“ број 63/11) прописано да странка која изгуби управни спор дужна је противној страни надокнадити трошкове поступка, па будући да је тужени

изгубио управни спор, онда је правилно обавезан да тужиоцу надокнади трошкове управног спора.

Код таквог стања ствари, овај суд налази да побијаном пресудом није остварен ниједан разлог њене незаконитости из одредбе члана 35 став 2 ЗУС, па се отуда захтјев туженог, на основу одредбе члана 40 став 1 тог закона, одбија.

Тужилац је одбијен са захтјевом за надокнаду трошкова одговора на захтјев по адвокату, јер давање одговора на захтјев није обавезна радња у поступку управног спора, а наводи одговора на захтјев нису утицали на одлуку суда, будући да би иста одлука била донесена да тужилац није ни дао одговор на захтјев.

Записничар
Жељка Вујановић

Предсједник вијећа
Едина Чупељић

За тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Биљана Аћић